

Emma Vilarasau

Dedicació al teatre

Un home rep un sobre amb un plec de papers escrits amb lletra àgil i femenina. Una llarga carta que va dirigida 'A tu que mai no m'has conegut'. Amb aquestes paraules comença el nou projecte teatral d'Emma Vilarasau, un espectacle basat en un llibre de Stefan Zweig que es presenta al Teatre Borràs sota el títol Carta d'una desconeguda. L'actriu s'ha posat a les ordres de Fernando Bernués per compartir escenari amb Marta Marco, Carlota Olcina i Ivana Miño. Una esperada tornada als escenaris després de l'èxitós Un matrimoni de Boston.

A 'Carta d'una desconeguda' les actrius transmeten molta energia.

Darrere de Carta d'una desconeguda hi ha una gran història d'amor.

Sí, és la història d'una gran passió. Penso que la protagonista té un gran coratge, tot i que hi ha gent que ha llegit el llibre i m'ha dit que els sembla una bleada, tan penjada que està d'un home. Jo crec que és molt valenta perquè no vol renunciar a un amor que l'ha omplert molt. Sap que qualsevol altra cosa que vingui serà menys. Suposo que hi ha persones a la vida que decideixen tirar endavant amb amors com aquest.

Bé, l'amor per a tota la vida sembla que no va amb aquest temps...

Ara la gent és més pragmàtica. La majoria anem tirant. Pensem: mira, si aquell que m'agradava tant no el puc tenir, doncs ja en trobaré un altre. El personatge no vol baixar el llistó. Ha decidit que això o res, i realment és molt generosa. Estima sense esperar res a canvi. Diuen que l'amor és de qui estima i no de qui és estimat.

La seva estimació és un mosaic, amb diferents formes d'entendre'l i de viure'l

Ella comença a estimar quan és una nena, sent una gran admiració. Quan es converteix en dona percep les coses d'una altra manera, sent desig, la renúncia és més complicada. I quan és mare és molt més difícil. L'home és una d'aquelles persones tan independents i contràries a renunciar a la seva vida. Ella ho sap i l'estima així. Li agrada aquest esperit de llibertat, està fascïnada per la doble vida que porta aquest senyor. És una amant suïcida.

Com a Un matrimoni de Boston, Carta d'una desconeguda té un repartiment íntegrament femení. Estàs d'acord que el teatre fet per actrius sigui titllat de 'teatre de dones'?

És un teatre per a tothom. El que sí que és veritat és que amb les dones, en aquesta obra i també a 'Un matrimoni de Boston', hem treballat molt bé. En les dones hi ha molta generositat..., una certa generositat en el món dels sentiments i l'emoció molt gran que fa que a l'escenari no et sentis mai sola. Depèn de la dona, evidentment, perquè n'hi ha de molt egocèntriques que només es miren el melic, però en aquest repartiment ens transmetem molta energia. És molt agradable i es nota. Les meves tres companyes són una meravella.

El gènere epistolar no sembla, a simple vista, gaire amic de l'escenari.

En l'adaptació que s'ha fet del llibre de Stefan Zweig s'ha optat per posar sobre les taules quatre dones que representen totes les edats de la protagonista, tot i que una, la que escriu la carta, és el fil conductor. Ella passa per tots els estadis que va dient, són fantasmes que s'introdueixen a casa d'ell. D'alguna manera a través de l'escriptura, les actrius revivim la història. De totes maneres, el gènere epistolar és curiós però funciona. Hi ha un ingredient d'imaginació en l'espectador molt potent i agraït.

Sant Cugat va acollir els assajos. Amb aquest projecte has tornat al lloc on vas començar com a actriu.

Sí, vaig començar a l'Agrupació Teatral Maragall i al Teatre de la Unió, a Sant Cugat. I les dues primeres setmanes d'assaig van ser en aquest segon. Per a mi va ser com un túnel del temps, tornar enrere d'una manera molt especial perquè l'espai no ha canviat: el mateix escenari, la mateixa fusta, els mateixos camerinos... Tot està igual i, ostres!, va ser una experiència molt maca. M'he retrobat una mica amb el poble i això m'agrada.

T'imaginaves en aquells inicis que et convertiries en una actriu reconeguda per la professió i el públic?

No, mai. I més jo, que vaig començar per afició. Ni imaginava que podria viure d'això!

En ocasions has dit que el teatre és la mesura de fins on has arribat, que no hi valen les excuses. Creus que treballar en teatre és una forma de prestigiar actors que toquen diferents pals?

Crec que un bon treball a la televisió o un bon treball al cinema hauria de ser de prestigi. I ho és quan fas una bona pel·lícula. No sé per què la televisió està menys reconeguda, potser perquè es treballa més de pressa, tot i que hi ha professionals magnífics. Mantinc això que vaig dir del teatre. No hi ha primers plànols, absolutament res. Ets tu sol amb l'espectador, hi ha comunicació directa sense intermediari. En canvi, en cinema l'ull del director és el que mana i pots jugar fins a cert punt. El teatre és més a pèl. A mesura que passa el temps m'agrada més i li tinc més respecte.

Encara somies crear una productora teatral per tirar endavant projectes propis?

Sí, crec que és el somni de tot actor. Dir "doncs ara trio jo". De fet a 'Carta d'una desconeguda', el Jordi [Bosch] i jo participem en una mínima part com a productors associats a Tanttaka Teatros. De moment hi participem amb poc, però la il·lusió seria que la productora associada amb seu a Barcelona anés pujant.

Quin tipus de projectes t'interessa produir?

Ui! Molts i molt diferents. Encara no hi he pensat, la veritat. Des de teatre clàssic a contemporani... Si et dediques a ser productora privada no pots fer coses gaire elitistes perquè et vinguin quatre gats. Per al risc ja existeix el teatre públic. Crec que es poden fer moltes coses ben fetes, sense perdre ni el rigor ni els calés, que poden interessar i que hi ha públic amb ganes de veure-ho.

FORA DE SÈRIE

Una bona notícia per als amants del teatre: Emma Vilarasau ha decidit dedicar-s'hi íntegrament. Troba molt injust compartir televisió i teatre perquè l'esforç fa que no em pugui dedicar bé a cap de totes dues facetes. Per aquest motiu va haver de dir que no a dos projectes durant la passada temporada: 'Arcàdia' al TNC i 'Mòbil' al Teatre Lliure. **Aquest any no seré a Ventdelplà. Tinc dos projectes molt macos i m'hi vull dedicar de ple.** L'èxit televisiu de les nits de dilluns i dimarts tocava molt de prop el tema de la violència masclista i superava alguns tòpics al voltant dels condicionants socials de les dones que la pateixen. **Tot i que cada vegada menys, sí que se sol relacionar amb un determinat nivell cultural. I és mentida, ja que té molt a veure amb l'autoestima de les persones. Hi ha gent que sap minar molt la moral de l'altre. Quan una persona se sent, no només maltractada físicament, sinó vexada, s'ha de plantejar si realment hi ha algú que vol anul·lar la seva capacitat de decisió.** Amb la seva interpretació del personatge de Teresa, demostrava al públic femení que era possible sortir-se'n. El personatge estava molt ben escrit perquè s'equivoca molt al principi. No sap decidir i tot són errors. Va aprenent a mesura que s'equivoca. Tot és solucionable a la vida menys la malaltia o la mort. Pots demanar perdó, disculpar-te, però t'has d'equivocar.